

ster netop vil have importreguleret Varer, som produceres her i Landet, ogsaa ganske i Overensstemmelse med hans Interview i „Vorwärts“ — naar han staar paa det Standpunkt, naar det er Hensigten med Importreguleringen at binde Efterspørgselen til de indenlandske Markeder, saa er det mig ikke muligt at begribe, hvorfor han afviser det gode gamle Middel, der fører til Maalet, som faktisk, historisk har ført til Maalet, nemlig Toldbeskyttelse.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebøl) siger: Ja, men det har jo den Mangel, at man vel kan bruge Told til at skaffe Indtægter med, man kan ogsaa bruge Told til at skaffe Arbejde i Landet, men en Toldsats kan ikke udrette begge Dele. Jo, det kan den netop. Det lyder dialektisk meget fikst at sige: enten skal Toldsatsen være lav, saa at den ikke beskytter tilstrækkeligt, og saa kan den give Indtægt, eller ogsaa skal den være tilstrækkelig høj til at give Beskyttelse, og saa viser den sig ikke at give Indtægt. Men vi har glimrende Eksempler fra Landets Historie paa, at begge Dele kan opnaas. Vi har f. Eks. den gamle Position 160 i Toldloven af 1863 om Uldvarer, Alenvarer. Det viste sig — fordi Tolden var Vægttold, som altsaa faldt forholdsvis stærkt paa de sværere Varer —, at der var Beskyttelsestold nok til, at der i Ly deraf kunde trives en blomstrende Klædeindustri her i Landet, og Toldsatserne var alligevel sat saaledes, at der kunde indføres en Mængde finere Klædevarer, saa at Position 160 var en af de mest indtægtgivende Positioner.

Nu siger den højtærede Statsminister ganske vist, at Toldstandpunktet har ikke sejret ved Valgene. Nej, men intet specielt Valutastandpunkt har sejret ved Valget den 11. April. Toldstandpunktet har haft Fremgang ved Valget, det tør man i hvert Fald ikke benægte. Men lad os dog komme bort fra den Forestilling, at naar Vælgerne gik hen og stemte den 11. April, havde den ene forelsket sig i Importregulering, den anden i Guldtdold og den tredie i det fortvivlede Forslag, der fremkom fra den afgaaede Regerings Side. Jeg antager, at Vælgerne, som plejer at være mindst lige saa fornuftige som Rigsdagsmændene, ofte fornuftigere, har sagt: Det er noget, vi egentlig ikke forstaaer os paa, det er et teknisk Spørgsmaal, og at de derfor har stemt, om jeg saa maa sige principmæssigt, pegende paa visse Retninger. Men de samme Mennesker, som stemte paa Socialdemokratiets Program, vil være lige saa vel tjent i va-

lutarisk Henseende med en Beskyttelsestold som med en Importregulering. Naar det er blevet sagt, at en Guldtdold som den af os foreslaaede er varefordyrende, vil jeg sige, at man kan lige saa vel gennemføre lavere Priser under en Guldtdold som under en Importregulering. Kan det lykkes under en Importregulering, kan det ogsaa lykkes under en Guldtdold. Jeg paa-staar, at det kan lykkes saa meget bedre og simplere under Guldtdolden, fordi den fri Konkurrence indenfor Landets Grænser vil skabe lavere Priser. Deri er jeg nemlig ganske enig med det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Madsen-Mygdal), at den Regulering, man kan faa gennem selve Erhvervslivets Rørelser, altid er sikrere og finere og afpasser sig bedre efter Forholdene end den, som nogle høje Herrer i Kontorerne naturligvis sammen med nogle Arbejdere — for ellers kan det ikke gaa — beslutter sig til i et givet Tilfælde. Jeg føler mig derfor skuffet over, at den højtærede Statsminister betegnede Guldtdolden, Toldvejen, som „mindre gunstig“, ihvorvel jeg forstaaer, at det efter Omstændighederne er et blidt Udtryk.

Men nu kommer det altsaa an paa Vejen til Rom. Derom sagde den højtærede Statsminister, at det visse var i hvert Fald, at naar man blev paa Stedet, kom man overhovedet ikke til Rom. Det er rigtigt, men det er bedre at blive paa Stedet end at slaa ind paa en Vej, som fører det stik modsatte Sted hen, og jeg mener, at Importregulering vil føre det stik modsatte Sted hen. Dernæst endnu en Ting. Det synes ikke rigtig at være gaaet op for den højtærede Statsminister, hvad jeg mente med mine Bemærkninger om Vejen; der skulde ikke alene ligge Vægt paa det, jeg sagde om selve *Vejen*, men ogsaa paa *Følgeskabet*. Det er ikke nok med Vejen, men det kommer an paa de Veje, hvor man kan følges ad. Og med Hensyn til denne Indbydelse til at gaa hen ad en Vej, som Statsministeren kom med, idet han sagde: lad os bare gaa hen ad den Vej, jeg nu foreslaar, maaske med nogle Ændringer, saa vil der maaske vise sig en Snarvej, en Genvej, man kan slaa ind paa, maa jeg, som jeg i en lidt anden Sammenhæng har haft Lejlighed til at gøre, minde om en berømt Samtale mellem to gamle tyske Filosofer, Jacobi og Lessing, hvor Jacobi endelig vil have Lessing til at gøre Springet. Lessing kan ikke forstaa den logiske Nødvendighed for at gøre Springet. Jacobi siger: Gør Springet, træd ind paa det elastiske Sted, hvor De kan springe.